

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce **O. s. S. M.**, zast. JUDr. Karlem Rujbrem, advokátem se sídlem náměstí Svobody 2, 678 01 Blansko, proti žalovanému **Krajskému úřadu – Jihočeský kraj**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, 370 76 České Budějovice, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 2. 2003, č. j. 10 Ca 305/2002 – 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 31. 10. 2002, č. j. ODSH/2049/02/V1, žalovaný správní orgán, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Okresního úřadu Jindřichův Hradec, referátu dopravy a silničního hospodářství ze dne 9. 8. 2002, č. j. RD-6781/8202/179/02-B, a toto rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutím správního orgánu první instance byla zamítnuta žádost žalobce o provedení změny v registru silničních vozidel, a to u nákladního automobilu tov. zn. Karosa ŠL 11 PN ČSAO, VIN 8030, registrační značky (SPZ) NBA XX - YY. Změna měla spočívat v převodu tohoto vozidla na jiného majitele do jiného okresu. Žalovaný správní orgán i správní orgán prvního stupně odůvodnily své rozhodnutí především tím, že výše uvedené vozidlo bylo dočasně vyřazeno z registru silničních vozidel podle § 13 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, a proto po dobu dočasného vyřazení z registru, t. j. do doby, než podle § 13 odst. 4 citovaného zákona bude režim dočasného vyřazení z registru silničních vozidel ukončen, nelze v registru silničních vozidel ohledně tohoto dočasně vyřazeného vozidla provádět změny.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke krajskému soudu, v níž argumentoval především tím, že právní názor, který zaujal žalovaný, a sice, že po dobu dočasného vyřazení silničního vozidla z registru podle § 13 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, nelze ohledně tohoto vozidla v registru provádět změny zapisovaných údajů, je nesprávný. Nemožnost zapsat v době dočasného vyřazení vozidla z registru vozidlo na nového vlastníka považoval žalobce za omezení výkonu vlastnických práv (nového) vlastníka vozidla.

Krajský soud v Českých Budějovicích žalobu zamítl. Ztotožnil se s právním názorem žalovaného, že po dobu dočasného vyřazení vozidla z registru silničních vozidel nelze ohledně tohoto vozidla provádět změny údajů v registru, neboť ty lze provádět pouze u vozidla zaregistrovaného. Podle krajského soudu není občanskoprávní dispozice vozidlem předpisem veřejného práva, kterým zákon č. 56/2001 Sb. je, dotčena a přechod vlastnického práva k vozidlu ze žalobce na jinou osobou není podmíněn zaznamenáním této skutečnosti do registru silničních vozidel.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, přičemž stran jejích důvodů poukázal na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Poukázal na to, že krajský soud zaujal nesprávný právní názor, pokud dospěl k závěru, že po dobu dočasného vyřazení vozidla z registru silničních vozidel nelze ohledně tohoto vozidla provádět změny údajů v registru, neboť ty lze provádět pouze u vozidla zaregistrovaného. Podle žalobce při dočasném vyřazení vozidla z registru zůstávají – jak podle žalobce plyne z § 3 odst. 3 vyhlášky č. 243/2001 Sb., kterou se provádí zákon č. 56/2001 Sb. – údaje o vozidle ve své podstatě v registru zachovány, byť v jiné jeho části než údaje o vozidlech registrovaných, jelikož se počítá s tím, že vozidlo může být opět registrováno poté, co bude režim dočasného vyřazení vozidla z registru ukončen. I v případě trvalého vyřazení vozidla z registru jsou údaje o něm ještě 5 let uchovávány, byť již nikoli v registru silničních vozidel. To podle žalobce znamená, že fakticky lze změny údajů v registru u vozidel z něho dočasně vyřazených bez problémů provádět, neboť údaje o vozidle jsou v registru fakticky zaznamenány, byť v jiné jeho části než údaje o vozidlech v registru vedených. Podle žalobce je sice nesporné, že záznam o vlastníku vozidla v registru nemá občanskoprávní důsledky stran přechodu vlastnického práva, a že registrace má pouze účinky z hlediska možnosti vozidlo provozovat na pozemních komunikacích. Žalobce však je podle svého názoru omezen rozhodnutím správního orgánu tím, že on sám nemůže již vozidlo znovu registrovat (není již jeho vlastníkem), a ani nemůže provést změny v registru v části týkající se vlastníka vozidla tak, aby vozidlo mohl registrovat či ukončit režim dočasného vyřazení z registru nový vlastník. Kolizí norem soukromého a veřejného práva tak podle žalobce dochází k tomu, že je vlastníku vozidla bráněno plně s vozidlem nakládat v tom smyslu, že nemůže provést různé úkony předpokládané zákonem č. 56/2001 Sb., které by buď směřovaly k trvalému odhlášení vozidla z registru, anebo k obnovení možnosti opět vozidlo provozovat na pozemních komunikacích.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nelze akceptovat názor žalobce, že při dočasném vyřazení vozidla z registru vlastně toto vozidlo v registru zůstává evidováno, a sice v jeho jiné části. Podle žalovaného formálně právně není vozidlo při dočasném vyřazení v registru evidováno, neboť je vyřazeno a není u něho jistota, že bude znovu do registru zaneseno; pouze existuje taková možnost, a právě proto se v registru z praktických důvodů technicky „uchovávají“ pro případ, že by k opětovné registraci došlo. V registru může být vozidlo znovu evidováno za splnění podmínek § 13 odst. 4 zákona

č. 56/2001 Sb., jestliže o to vlastník vozidla nejpozději před uplynutím doby dočasného vyřazení vozidla z registru požádá. Okresní úřad pak podle žalovaného na žádost vlastníka silničního vozidla ukončí režim dočasného vyřazení motorového vozidla nebo přípojného vozidla z registru silničních vozidel; vlastník vozidla je povinen k žádosti přiložit doklady o splnění podmínek pro provoz vozidla na pozemních komunikacích. Dnem splnění těchto podmínek pak podle žalovaného okresní úřad vlastníkovi vozidla vrátí osvědčení o registraci vozidla a tabulku s přidělenou registrační značkou, a tyto skutečnosti vyznačí v technickém průkazu vozidla a v registru silničních vozidel.

Podle žalovaného není pravda, že by neprováděním změn údajů v registru po dobu dočasného vyřazení vozidla z registru byla dotčena práva vlastníka vozidla v souvislosti s jeho užíváním. Při dočasném vyřazení z evidence si aktuální vlastník musí být vědom, že správnímu úřadu odevzdává státní poznávací značky a také určité klíčové doklady k vozidlu, bez nichž nelze vozidlo legálně provozovat na pozemních komunikacích, a že předtím, než by vozidlo opět v registru zaevidoval, by musel předložit v rámci procedury registrace správnímu úřadu protokol o evidenční kontrole vozidla, t. j. o technické kontrole v rozsahu stanoveném zákonem, spočívající v porovnání údajů v technickém průkazu vozidla a v osvědčení o jeho registraci se skutečným stavem. Pokud tedy nový vlastník nabyt od původního vlastníka vlastnictví k vozidlu v době jeho dočasného vyřazení z evidence v registru, mohl a měl si být vědom toho, jakým způsobem je možnost užívání vozidla, včetně možnosti provádění změn údajů o něm v registru, v důsledku jeho dočasného vyřazení z registru omezena.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Důvody, které stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, je nutno podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť ze stěžovatelových námitek vyplývá, že vytýká krajskému soudu nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a sice otázky, zda správní orgán je či není povinen provést změny údajů ohledně určitého vozidla v registru silničních motorových vozidel v době dočasného vyřazení tohoto vozidla z registru. Z obsahu kasační stížnosti naopak neplyne, že by stěžovatel tvrdil a namítal důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jakkoli je v podání zmiňováno též toto ustanovení.

Podle § 4 a násl. zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2002 (viz § 75 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.), se zřizuje registr silničních vozidel jako evidence silničních motorových vozidel, přípojných vozidel a provozovatelů těchto vozidel (§ 4 odst. 3 citovaného zákona). Až na určité velmi omezené výjimky je každý, kdo hodlá provozovat na území České republiky silniční motorové vozidlo nebo přípojné vozidlo, povinen takováto vozidla přihlásit k registraci na předepsaném tiskopisu u příslušného okresního úřadu (§ 6 odst. 1 citovaného zákona). Registrovat lze jen vozidla splňující zákonem předepsané podmínky, zejména na úseku technické způsobilosti a na úseku pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, přičemž splnění těchto podmínek je nutno stanoveným způsobem doložit (viz § 6 odst. 2 až 4 citovaného zákona). Zákon č. 56/2001 Sb. tedy vytváří veřejnoprávní systém evidence silničních motorových vozidel, jehož hlavním účelem je zajistit, aby na pozemních komunikacích byla provozována pouze vozidla splňující předepsané technické podmínky a s uzavřeným

pojištěním odpovědnosti z jejich provozu. Registrace vozidla nemá sama o sobě žádné právní následky v oboru soukromého práva, především práva vlastnického, třebaže osoba vlastníka vozidla se v registru eviduje [§ 4 odst. 4 písm. a) citovaného zákona], a údaje mj. i o vlastníku vozidla musí být v případě jejich změny uvedeny v předepsané lhůtě do souladu se skutečným stavem (§ 11 a § 12 citovaného zákona), přesněji řečeno musí být v předepsané lhůtě povinnou osobou požádáno o provedení změny údaje o vlastníku v registru.

Zákon č. 56/2001 Sb. obsahuje legální definice víceméně všech základních pojmů jím užívaných, zejména definuje různé typy silničních vozidel a jejich technické prvky a osoby vozidlo provozující, dovážející či vyrábějící (viz § 2 citovaného zákona), takže např. definuje provozovatele silničního vozidla registrovaného v registru silničních vozidel České republiky, jímž se rozumí fyzická osoba s místem trvalého pobytu nebo s místem povoleného pobytu v České republice nebo právnická osoba se sídlem v České republice, která vlastním jménem provozuje silniční vozidlo a je současně vlastníkem silničního vozidla a nebo je vlastníkem silničního vozidla oprávněna k provozování silničního vozidla. Pojem vlastníka vozidla, třebaže jej zákon č. 56/2001 Sb. na řadě míst užívá jako jeden z klíčových pojmů, v něm však legálně definován není, takže nutno mít za to, že i pro obor působnosti zákona č. 56/2001 Sb. platí v tomto ohledu příslušná ustanovení zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, t. j. zejména jeho § 123 a násl. Vlastníkem vozidla, ať již v registru vozidel registrovaného či nikoli, je tedy osoba, která podle předpisů práva občanského (viz zejména § 132 občanského zákoníku), nabyla k vozidlu vlastnické právo a toto nepozbyla. Pro nabývání a pozbytvání vlastnictví k silničním vozidlům, bez ohledu na skutečnost, zda jsou v okamžiku nabytí či pozbytí vlastnictví v registru vozidel registrována či nikoli, platí stejná pravidla jako pro jakékoli jiné movité věci, neboť žádný k občanskému zákoníku speciální právní předpis nestanoví jinak. Při nabývání vlastnictví na základě smlouvy tedy platí ustanovení § 133 odst. 1 občanského zákoníku, podle něhož v takovém případě vlastnictví přechází převzetím věci, není-li účastníky dohodnuto jinak. Možný rozpor mezi skutečným stavem věci ohledně toho, kdo je vlastníkem vozidla registrovaného v registru vozidel, a údaji evidovanými v registru řeší zákon č. 56/2001 Sb. – jak již zmíněno – tím, že příslušným osobám ukládá (v relativně krátké lhůtě od doby, kdy nastanou skutečnosti rozhodné pro změnu osoby vlastníka), iniciovat provedení změny údajů o vlastníku v registru.

Zákon č. 56/2001 Sb. zná ve vztahu ke skutečnosti, zda je určité vozidlo v registru silničních vozidel evidováno či nikoli, dvě základní kategorie – evidenci vozidla v registru a jeho neevidování v registru. Kvůli usnadnění přechodu mezi těmito dvěma režimy zákon v případě vyřazení vozidla z registru rozlišuje mezi vyřazením trvalým (§ 13 odst. 1 a 2, § 14 citovaného zákona) a dočasným (§ 13 odst. 3 a 4 citovaného zákona). Podstatou institutu dočasného vyřazení z registru silničních vozidel je, že zákon předvídá zjednodušený režim jeho opětovné evidence v registru v podobě ukončení režimu dočasného vyřazení vozidla z registru (§ 13 odst. 4 citovaného zákona); smyslem a účelem této úpravy je umožnit vlastníku, aby po dočasnou dobu, t. j. s perspektivou opětovného návratu do režimu evidence vozidla v registru silničních vozidel, mohl vozidlo nechat z registru vyřadit, takže toto pak zejména nemusí splňovat předepsané podmínky pro jeho provoz na pozemních komunikacích (a samozřejmě na nich nesmí být po dobu vyřazení z registru provozováno). Perspektiva pravděpodobné opětovné evidence vozidla v registru je zohledněna tím, že pokud vlastník vozidla požádá ve lhůtě trvání režimu dočasného vyřazení z provozu (viz § 13 odst. 1 věta třetí citovaného zákona) o ukončení tohoto režimu, vozidlo se znovu registruje za zjednodušených podmínek. Jiné podstatné odlišnosti mezi dočasným a trvalým vyřazením vozidla z evidence nelze vysledovat. V obou případech je jednoznačné, že vozidlo je z evidence v registru vyřazeno, takže se na jeho vlastníka na jedné straně nevztahují

oprávnění, jež jsou evidencí v registru podmíněna (provozovat vozidlo na pozemních komunikacích), na druhé straně se na něho ovšem nevztahují ani povinnosti spojené s evidencí vozidla v registru (zejména povinnost podat ve stanovené lhůtě od vzniku skutečnosti, která zakládá změnu zapisovaného údaje, žádost o změnu údajů zapisovaných do registru, viz § 12 odst. 1 citovaného zákona).

Evidence vozidla v registru je v první řadě aktem správního orgánu provedeným na základě zákona za splnění zákonem předepsaných podmínek; je samozřejmé, že vedle tohoto rysu má evidence v registru též povahu faktického zanesení a uchovávání určitých údajů v určité systematicky vedené evidenci. Není-li však ze striktně právního hlediska vozidlo v registru evidováno, neboť je (trvale či dočasně) vyřazeno, nelze – právně - ani provádět v registru změny evidovaných údajů, třebaže fakticky (úpravou údajů v evidenci) by tak jistě činit šlo. Skutečnost, že fakticky zůstávají údaje o dočasně vyřazeném vozidle v registru uchovány (jak je – zcela v souladu se zákonem – upraveno v § 3 odst. 3 větě druhé vyhlášky č. 243/2001 Sb., o registraci vozidel), a sice pro případ, že by došlo k ukončení režimu dočasného vyřazení vozidla z registru, na věci nic nemění – účelem zachování údajů o dočasně vyřazeném vozidle v registru je zde jen a pouze to, aby případné ukončení režimu dočasného vyřazení bylo možno provést z evidenčně-technického hlediska co nejjednodušším způsobem, za využití již shromážděných a do evidence zanesených údajů. Z obdobných důvodů, a zejména pak z důvodů archivačních, se v registru též uchovávají, a sice po dobu pěti let, údaje o vozidlech vyřazených z registru trvale (viz § 3 odst. 3 věta třetí vyhlášky č. 243/2001 Sb., o registraci vozidel).

Pokud dojde v průběhu doby dočasného vyřazení vozidla z registru k přechodu vlastnického práva k vozidlu z původního na nového vlastníka, je tato skutečnost z hlediska evidence v registru silničních vozidel irelevantní, neboť zákon nepředepisuje, že by se měla takováto změna údaje o vozidle jakkoli do registru zapisovat, když se – právně vzato - o vozidle žádné údaje neevidují. Nový vlastník vozidla má, stejně jako vlastník původní, v době trvání režimu dočasného vyřazení vozidla z registru možnost žádat o ukončení tohoto režimu. Ustanovení § 13 odst. 4 zákona č. 56/2001 Sb. žádným způsobem nerozlišuje mezi „původním“ či „novým“ vlastníkem, nýbrž hovoří toliko o vlastníku vozidla. Jelikož - jak shora podrobně vyloženo – pojem vlastníka vozidla není v tomto zákoně autonomně definován, takže jím je nutno rozumět vlastníka ve smyslu předpisů občanského práva, musí správní úřad vyhovět žádosti o ukončení režimu dočasného vyřazení motorového vozidla z evidence podané každou osobou, která spolu s podáním žádosti doloží, že se v době dočasného vyřazení vozidla stala jeho vlastníkem. Jakkoli by dikce § 13 odst. 4 zákona č. 56/2001 Sb. snad připouštěla sama o sobě i takový výklad, že „vlastníkem“ ve smyslu tohoto ustanovení musí být vždy jen „původní“ vlastník, t. j. osoba, která požádala o dočasné vyřazení vozidla z evidence, je nutno takovýto výklad odmítnout z důvodu, že jej nelze považovat za ústavně konformní. Takovýto výklad implikuje připuštění citelného zásahu do vlastnického práva „nového“ vlastníka silničního vozidla, který by spočíval v tom, že „nový“ vlastník nemůže bez součinnosti vlastníka „původního“ realizovat podstatu svého vlastnického práva, a sice svoji věc legálně užívat způsobem, k němuž je tato věc určena. Proto je nutno přiklonit se k prvnímu z obou popsaných výkladů, a sice, že žádat o ukončení režimu dočasného vyřazení z registru silničních vozidel může podle § 13 odst. 4 zákona č. 56/2001 Sb. ten, kdo je v době podání žádosti vlastníkem vozidla, i když jím nebyl v době, kdy bylo vozidlo z registru dočasně vyřazeno.

Jestliže tedy žalobce převedl své vozidlo na nového vlastníka v době jeho dočasného vyřazení z registru silničních vozidel, měl tento nový vlastník, chtěl-li opět vozidlo

provozovat na pozemních komunikacích, požádat příslušný okresní úřad o ukončení režimu dočasného vyřazení vozidla z registru, tedy vozidlo opětovně registrovat; samozřejmě byl povinen přiložit doklady o splnění podmínek pro provoz vozidla na pozemních komunikacích (§ 13 odst. 4 věta druhá zákona č. 56/2001 Sb.).

Nad rámec odůvodnění nutno poznamenat, že problematiku může být určení, který správní orgán (t. j. podle právního stavu účinného do 31. 12. 2002 okresní úřad, nyní obecní úřad obce s rozšířenou působností) je ve výše uvedeném případě místně příslušným k ukončení režimu dočasného vyřazení vozidla z registru a k jeho opětovné registraci. Výslovná úprava místní příslušnosti pro takovéto zvláštní případy v zákoně č. 56/2001 Sb. chybí, nicméně i zde lze užít obecné ustanovení o místní příslušnosti k registraci (§ 4 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb.). Podle této úpravy byl příslušným pro registraci silničního motorového vozidla a přípojného vozidla okresní úřad (nyní obecní úřad obce s rozšířenou působností), v jehož správním obvodu měl provozovatel silničního motorového vozidla a přípojného vozidla bydliště nebo místo podnikání, lišilo-li se od bydliště, nebo sídlo. Provozovatel v registru nevidovaného vozidla není zákonem č. 56/2001 Sb. definován, neboť citovaný zákon ve svém § 2 odst. 13 definuje toliko provozovatele silničního vozidla, registrovaného v registru silničních vozidel České republiky, jímž se rozumí fyzická osoba s místem trvalého pobytu nebo s místem povoleného pobytu v České republice, nebo právnická osoba se sídlem v České republice, která vlastním jménem provozuje silniční vozidlo a je současně vlastníkem silničního vozidla, a nebo je vlastníkem silničního vozidla oprávněna k provozování silničního vozidla. Pojem provozovatele neregistrovaného vozidla zákon č. 56/2001 Sb. neužívá a hovoří pouze o jeho vlastníku. Vzhledem k tomu, a též vzhledem k povaze věci (je nepochybné, že je nutno určit místní příslušnost podle zásad vyplývajících ze zákona č. 56/2001 Sb. tak, aby to odpovídalo rozumnému uspořádání věci), je nutno mít za to, že „provozovatelem“ ve smyslu § 4 odst. 2 věty druhé zákona č. 56/2001 Sb. je právě vlastník vozidla, takže místní příslušnost správního orgánu se i v těchto případech řídí bydlištěm resp. místem podnikání, liší-li se od bydliště, nebo sídlem vlastníka vozidla. Je pak samozřejmě věcí správního orgánu, aby si dokumenty, které jsou případně uloženy u jiného správního orgánu (u toho, který byl příslušný, vzhledem k odlišnému bydlišti, místu podnikání či sídlu „původního“ a „nového“ vlastníka, k dočasnému vyřazení vozidla z registru), od tohoto správního orgánu za účelem ukončení režimu dočasného vyřazení vozidla z registru opatřil, a aby i jinak při ukončování režimu dočasného vyřazení vozidla z registru a jeho opětovné registraci v těchto zvláštních případech postupoval tak, aby bylo možno naplnit smysl a účel zákona při šetření všech práv vlastníka vozidla. Nelze mít za to (jak se zřejmě žalovaný správní orgán domnívá, soudě alespoň z jeho vyjádření ke kasační stížnosti), že v případech, kdy se prodává vozidlo v době jeho dočasného vyřazení z registru, je možno po „původním“ a „novém“ vlastníku vozidla požadovat, aby si problémy a případné poskytování vzájemné součinnosti při případné opětovné registraci vozidla smluvně upravili, či jinak vyřešili způsoby, jež lze považovat za problematiku (například tím, že vozidlo, třebaže již jeho vlastníkem ve skutečnosti není, opětovně registruje „původní“ vlastník, kterého správní úřad za vlastníka bude na základě údajů v registru považovat, neboť se nedozví, jelikož mu to „starý“ ani „nový“ vlastník nesdělí, o tom, že vozidlo vlastníka změnilo, a teprve poté se v registru postupem podle § 12 zákona č. 56/2001 Sb. provede změna údaje o vlastníku). Zákon č. 56/2001 Sb. „starému“ ani „novému“ vlastníku povinnosti tohoto druhu neukládá, a proto je třeba tento zákon vyložit tak, že uvedené povinnosti a problematiku postupy po nich nelze požadovat, a že opětovnou registraci vozidla musí být oprávněn v těchto specifických případech iniciovat „nový“ vlastník vozidla bez jakékoli součinnosti vlastníka „původního“.

Lze tedy uzavřít, že správní orgán (právní předchůdce žalovaného) nepochybil, rozhodl-li o zamítnutí žádosti žalobce o zápis změn údajů v registru silničních vozidel, jestliže se žádost týkala vozidla, které bylo v době podání žádosti dočasně vyřazeno z registru silničních vozidel. Ani krajský soud tedy nepochybil a naopak správně posoudil pro rozhodnutí ve věci samé klíčovou právní otázku, pokud výše uvedený právní názor správního orgánu shledal správným, a na základě toho žalobu žalobce zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu nezrušil.

Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost neshledal důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto tak, že žádnému z účastníků se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel nebyl ve věci úspěšný a správní orgán náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepožadoval, a zjevně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti ani nevznikly (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. 1. 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu